

La Cantada

A finals del s. XIX milers de joves van partir a **Cuba** a lluitar en una guerra llarga i dolorosa: la inexperiència i les malalties tropicals van acabar amb el somni americà. Els que van aconseguir tornar a casa van portar-hi els records i les cançons d'amors impossibles que van deixar a l'**Havana**...

PORT-BO

L'home de la guitarra
3

Un viejo amor
4

La barca xica
5

Allá en la Habana
6

Lola la tavernera
8

BOIRA

Lluna plena
9

L'havanera del naufrag
10

A la sombra de un palmar
11

Antillanita
12

Ets com una altra Menorca
13

ARJAU

Sirena de Begur
14

Ven conmigo
15

Al mar
16

Rosina
17

Ànima marinera
18

BERGANTÍ

El capità
19

El barraler
20

Qualsevol dia
21

Negro abelardo
22

La caña dulce
23

TOTS ELS GRUPS

La bella Lola
24

El meu avi
25

L'HOME DE LA GUITARRA

Música Antoni Mas • Lletra Carles Casanovas

Bona nit tingueu bon Home!
que sabeu si a prop d'aquí
trobaria aquella tasca
on s'hi canta cada nit?

En tombar la cantonada
hi ha un local de mala mort.
La taverna de la Lola,
el millor racó del port.

De primer vull Peix Fregit,
calamars a la romana
i de postres uns bunyols
plens de crema catalana.

I ara canta'm un bolero,
mentre el vi se'n duu els records,
vull que aquesta nit s'ofeguïn
els fantasmes del meu cor.
Entapissa amb ta veu clara
les mancances de l'amor.

Les converses s'esmicolen,
el soroll es va fonent,
unes notes de guitarra
encativen tot l'ambient.
Una havanera, un bolero

la nit s'omple de cançons,
una veu dolça i planera,
és la d'en Josep Bastons

Cant que embriaga l'esperit,
que desperta la nostàlgia
que acarona els cinc sentits,
que revifa l'esperança.

Torna'm a cantar el bolero,
mentre el vi se'n duu els records,
vull que aquesta nit s'ofeguïn
els fantasmes del meu cor.
Entapissa amb ta veu clara
les mancances de l'amor.
Torna'm a cantar un bolero
que els boleros porten sort.

UN VIEJO AMOR

Lletra i música Alfonso Esparza

Por unos ojazos negros
igual que penas de amores,
hace tiempo tuve anhelos,
alegrías i sinsabores.

Al dejarlos algún día
me decían así llorando:
No te olvides, vida mía,
de lo que te estoy cantando.

Que un viejo amor
no se olvida ni se deja.
Que un viejo amor
de nuestra alma, si se aleja,
pero nunca dice adiós.

Ha pasado mucho tiempo
y otra vez vi aquellos ojos.
Me miraron con despecho,
fríamente, sin enojos.

Al notar ese desprecio
de ojos que por mí lloraron,
pregunté si con el tiempo,
sus recuerdos olvidaron.

Que un viejo amor
no se olvida ni se deja.
Que un viejo amor
de nuestra alma, si se aleja,
pero nunca dice adiós.

LA BARCA XICA

Lletra Rafael Llop
Música Josep Maria Roglan

Amb l'esclop d'un pescador,
m'he fet una barca xica,
d'un llapis el pal major
i la vela, més bonica,
d'un retall de mocador petit.

Els remes els he fet tallar
dels boixets d'una puntaire,
i per poder-la ancorar
un ham que no pesi gaire,
lligat amb fil de pescar.

Amb l'ala d'un papalló
i una agulla de pinassa,
faig la canya i el timó
per si cas hi ha maregassa,
no es posi gens al gairó.

La xarxa la fa un follet
amb tela de mosquitera,
que jo conec un indret
per quan surti de pesquera
on només hi ha xanguet petit.

La meva barca és així,
petita com una engruna
i quan solca el blau marí
tindrà la llum de la lluna
il·luminant-li el camí.

I el dia que arribi a port,
carregat de proa a popa,
vela inflada i remant fort,
tot el poble farà tropa,
pregonant la meva sort.

Tothom dirà: Déu ni do!!
Tanta pesca no s'explica.
Tres onzes del peix millor
amb una barca tant xica,
com l'esclop d'un pescador.

ALLÁ EN LA HABANA

Popular

Allá en La Habana cierta mulata
de un hombre blanco se enamoró
Dígame usted lo que pasó?
Que la mulata muy zalamera
a su bohío se lo llevó.

Y cuando estaban entusiasmados
y se juraban eterno amor,
llegó el marido de la mulata.
Dígame usted lo que pasó?

Que el mulato se quiso vengar
y un machete muy largo sacó,
pero al ir a tirarse a matar,
los miró, se paró y se marchó.

Allá en La Habana, allá en La Habana
son tan dulces los besos de la cubanas.
Allá en La Habana, allá en La Habana
pasan las mismas cosas, vidita mía, que allá en España.

La Mulatita que allá en La Habana
a su negrito le traicionó.
Dígame usted lo que pasó?
Que al poco tiempo, la muy fresquita
de un marinero se encaprichó.

Y cuando estaban entusiasmados
y se juraban eterno amor,
llegó el marido de la mulata.
Dígame usted lo que pasó?

Que a la agüita los iba a tirar,
cuando el hombre, después se acordó
que su negra no sabe nadar
y dudó, los miró y se marchó.

Allá en La Habana, allá en La Habana
son tan dulces los besos de la cubanas.
Allá en La Habana, allá en La Habana
pasan las mismas cosas, vidita mía, que allá en España.

LOLA LA Tavernera

Música Josep Bastons • Lletra Carles Casanovas

Ja de negre nit buscant aixopluc entra a la taverna
El vent i la pluja van malmenant dies de tardor
Mariner jove, tibat i fort,
amb fulard negre lligat al coll,
alt, roda-soques, perdonavides i adulator.

Corre Lola posa'm un got de vi
i et canto tota la nit.

I mentre ell l'hi canta una havanera amb la guitarra,
ella mou el cul, balanceja els pits, xiscla una rialla.
I mirant coqueta pica l'ullet al noi de Calella,
gronxolant el cos, marcant el compàs d'aquella havanera.

El teu cos m'encén, el teu cos em pot, mulateta bella.
Jo t'estimaré fins la fi dels temps si tu vols ser meva.
I la bella Lola, llença el davantal,
mans a la cintura balla amb soltesa pel seu amant.

I com cada vespre la tavernera encisadora,
espera el galan que com cada nit l'ha d'enamorar
amb la guitarra i un got de vi
cantarà alegre tota la nit
cançons de Cuba, cants de mulates i blau marí.

Corre Lola posa'm un got de vi
i et canto tota la nit.

I mentre ell l'hi canta una havanera amb la guitarra,
ella mou el cul, balanceja els pits, xiscla una rialla.
I mirant coqueta pica l'ullet al noi de Calella,
gronxolant el cos, marcant el compàs d'aquella havanera.

El teu cos m'encén, el teu cos em pot, mulateta bella.
Jo t'estimaré fins la fi dels temps si tu vols ser meva.
I la bella Lola, llença el davantal,
mans a la cintura balla amb soltesa pel seu amant.

LLUNA PLENA

Música Josep Bastons • Lletra Tòfol Mus

Com és que els vells pescadors
no moren dins de la barca
a l'hora que la foscor
besa la llum de l'albada,
dient adéu a la mar
esculls, desitjos i lloses
en terra poden quedar
pensaments que facin nosa.

No te'n vagis encara company
poc a poc cantarem la darrera
lentament retardant el compàs,
tanmateix ja ningú ens espera,
i després baixarem cap al port
voltejant pas a pas la vorera
obrirem el calaix dels records,
sols dels bons, els dolents deixen pena.

Però deixem que el destí
sigui qui mani la vela
cantem les nostres cançons
amb la veu plena i serena
avui segur que tampoc
la sort ens dóna l'esquena
l'oratge ve de xaloc
i fa nit de lluna plena.

No te'n vagis encara company...

Malgrat tot, si arribem fins el moll
on descansen les barques i nanses,
comptarem quantes n'hi ha que mai més
com tu i jo, pescaran esperances.

No te'n vagis encara company,
que tenim avui nit,
lluna plena.

L'HAVANERA DEL NÀUFRAG

Lletra Clara Sánchez-Castro
Música Antoni Mas

Vine'm a buscar
quan les bromes negres tenyeixin el mar
sigues el meu far
quan la boira ofegui i no pugui avançar
la platja on vull naufragar
a recer de les ones on el vent no fa mal.

Que tinc les veles tristes i ja no puc navegar
que sóc nàufrag de la vida
sense barca i sense mar
que tinc les veles tristes i ja no puc navegar
que tinc l'ànima trencada
i m'ofego en aquest mar.

Vine'm a buscar
quan l'horitzó fugi i se'm pugui escapar
sigues el meu mar
quan crits de gavina m'angoixin el pas
la platja on vull naufragar
a recer de les ones on el vent no fa mal

Que sóc nàufrag de la vida,
sense barca i sense mar.

A LA SOMBRA DE UN PALMAR

Popular

A la sombra de un palmar
me encontré una joven bella
su boquita de coral
sus ojitos dos estrellas
al pasar le pregunté
si alguien vivía con ella
y me contestó llorando
sola vivo en el palmar

soy huerfanita, no tengo ni padre ni madre
ni un amigo que me quiera acompañar
solita paso la vida a ala sombra de un palmar
y solita voy y vengo como las olas del mar

Y solita voy y vengo como las olas del mar.

Tiene unos ojos nergritos
Y morenita la piel
Tiene unos labios tan rojos
Que son igual que un clavel,

La quieren muchos mulatos
Todos con pruebas de amor

Y a la bella antillanita ay, ay, ay
Le cantan esta canción

Ven antillana, ven,
No te dejes antillanita engañar
Que yo quiero también
La miel que hay en tu boquita probar
Ven antillana, ven,
A probar de mi más candida flor
Que yo quiero también
La miel que tiene tu amor

Para irse a su casita
Pasa el cañaveral
Y alguna vez se proposa
Camino del arrabal
Aunque la noche sea oscura
Aun se camina mejor
Y a la alegre criatura ay, ay, ay
Le cantan esta canción

Ven antillana ven...

Ja entre somnis, de jove, te vaig començar a estimar,
tota Menorca me deia: serà un trosset de roqueta,
filla des vent i des mar.

Te cercava per entre sa tristor
de ses platges solitàries, jo esperava
trobar es teu amor, a s'hora que es sol s'amaga
i amb els braços abraçava sa brisa ja pensant que
t'enllaçava i dins sa fresca de s'aigo sentia com es teus,
com es teus llavis besava.

I ets com una altra Menorca
plena de pau i de llum
sols ella te ses belleses
que Déu guardava per tu
i es dintre teu pageseta
a on tenc fet es meu altar
tu ets com una altra Menorca
filla des vent i la mar.

T'he trobada per un rústic casa
entre tanques i dreces, com miracle es
van fer realitat es somnis de nits enrere
i entre es braços forts com si fossin branques,
el teu cos tot tremolava
com sa ma meva quan ses teves galtes
dolçament dolçament acariciava.
I ets com una altra Menorca...

Filla des vent i la mar.

§ SIRENA DE BEGUR §

Lletra Pasqual Joan • Música Josep Bastons

Quan la claror del matí,
torna la sorra de plata.
I l'escuma de la mar,
sobre les ones fa randes.
A les cales de Begur,
una sirena s'hi para,
i a totes un faralló,
hi té triat per peanya.

Ai qui un matí pogués,
quan és la sorra de plata,
a les cales de Begur,
oir la dolça tonada,
que la sirena sap dir
quan no bufa tramuntana.

Ai qui un matí pogués,
a Sa Tuna o Aiguablava,
a Fornells o a cap Begur,
veure com s'encén la flama.
D'un fulgurant raig de sol,
amb sa cabellera clara.

Ai si un mati jo pogués,
abans d'engolir-me l'aigua,
veure la lluror del cel,
dins de sa mirada blava.

Sirena de Begur,
que dels mariners t'amagues.
Surt per mi sols un matí,
que les ones són mes clares,
que jo vull veure només,
lo bonica que és ta cara.

Ai Sirena, de Begur.

◆ VEN CONMIGO ◆

Popular

Ven conmigo una noche serena
y oirás las sirenas cantar,
sentaditos los dos en la arena,
contemplando las olas del mar (bis)

Por las mañanas verás,
los rayos del sol salir,
y las estrellas brillar
y en tu cara relucir (bis)

Yo vivía solito en el mundo,
sin saber lo que era el amor,
pero ahora que lo he comprendido,
vivo triste con pena y dolor.

Por las mañanas verás ...

M'agrada el mar com és,
tendre rebel i androgin,
- El mar, la mar, el mar -
Indòmit, canviant i generós.

M'agrada el mar com és,
pont d'homes, de cultures,
de somnis, d'aventures ...

M'agrada el mar
calmat o furiós.

M'agrada el mar
per què ens fa l'ànim lliure,
per què ens empeny a viure.

M'agrada el mar,
callat o remorós.

M'agrada el mar,
i els matinals distesos
i els tardorals encesos,
del mar de Palamós.

Del mar de Palamós.

Rosina de un verde palmar, cantaba feliz.
Un día dejó de cantar, dejó de reír.
Y entonces un guapo mozo de un cafetal,
ansioso le preguntó: "Quién te hace penar?"
Entonces la flor contestó, mirando hacia el mar:
"Quien pierde su corazón no puede cantar,
el mío se lo llevó un rubio oficial,
de un barco de Palamós que no volverá".

Si un marino gentil, te robó el corazón,
para hacerte feliz, yo del mío haré dos,
si me dices que sí.

Y en un verde palmar, entre rosas y flores,
otra vez mi canción brindaré,
cual un himno al amor.

"Rosina de un verde palmar, no sufras así.
Olvida ese rubio oficial y quiéreme a mí.
Que amor con amor se olvida ya lo verás,
mis besos y mis caricias, te harán olvidar".
Entonces la flor contestó, mirando hacia el mar:
"Quien pierde su corazón no puede cantar,
el mío se lo llevó un rubio oficial,
de un barco de Palamós que no volverá".

Si un marino gentil, ...

✻ ÀNIMA MARINERA ✻

Lletra i Música Tito Corona

Sempre he tingut,
ànima marinera.
Sempre he tingut
ànsia de navegar.
Quan veig les barques,
perdent-se entre les ones,
a la mar brava,
jo bé hi voldria anar.

I les gavines,
sempre les acompanyen.
Per què no es perdin
i així puguin tornar.
Si es perd la calma,
o s'ha amagat la lluna,
fins a la platja
que enrere vam deixar.

Home de mar era l'avi,
ara el meu pare també.
Jo espero ser-ho algun dia,
quan la barca acabaré.
Pintaré el nom de la mossà,
que el seu amor em darà
i que m'espera a la platja,
mentre jo sóc a la mar.

I quan l'alba,
totes les barques tornen.
Amb els seus homes,
que la vela han plegat.
Cansats esperen,
arribar a casa seva
i retrobar-se,
al voltant d'un cremat.

Home de mar...

∞ EL CAPITÀ ∞

Lletra Carles Casanovas • Música Antoni Mas

Quan naveguis de bolina,
sota el grop orsant la nau.
Quan la boira sigui espessa
i el redós quedi llunyà.

Quan terregis entre lloses,
perquè el vent és massa fort.
Quan el cel no té resposta,
llavors sabràs el que costa
menar la nau fins a port.

Que senzill ser capità
quan el vent bufa de popa,
quan no hi ha esculls a tocar,
quan la pesca és generosa.

Que senzill ser capità
sota estrelles i a coberta,
tot singlant per mar oberta
i amb la lluna de costat.

Quan el far no et sigui guia
perquè no volen els déus.
Quan l'onada trenqui a sobre,
quan et costi estar dempeus.

Quan la mar brami gelosa
i tremoli tot el casc,
quan la força et sigui escassa,
llavors sabràs quina traça
li cal a un bon capità.

Que senzill...

Quan la mar dorm encalmada,
quan Neptú fa migdiada,
jo també sóc capità.

EL BARRALER

Lletra Carles Casanovas • Música Josep Bastons

Caminant per la vorera
talla el pas a l'altra gent
que de tanta borratxera
s'ha begut l'enteniment.

La mirada ennuvolada,
el cabell llarg i grenyós,
la veu ronca i esquinçada
remugant una cançó
i se'l sent cantar això:

Jo no sóc pas d'aigües manses,
ni de calmes ni bonances.
Jo sóc més de mar picada,
de mar brava, mar desfeta.
Sóc de mar esvalotada,
de mar grossa, de mar espessa.

Cada dia a la taverna,
barraler del millor vi,

amb el seu cant enlluerna
els fantasmes del destí.

Canta sempre la mateixa,
repeteix fins avorrir.
Si l'audiència, farta, es queixa
alça murri el dit del mig
i se'l sent cantar així:

Jo no sóc pas d'aigües manses
ni de calmes ni bonances.
Jo sóc més de mar picada,
de mar brava, mar desfeta.
Sóc de mar esvalotada
de mar grossa, de mar espessa.

QUALSEVOL DIA

Lletra Tòfol Mus • Música Josep Bastons

Sense friseres serenament
tindrem el camp per estància
mirant com passa suaument el temps
regalimant esperances
ens fondrem, dona, en un sol tronc,
com dues branques d'un arbre.
Brodats d'estrelles seran llençols
sa primavera per cambra.

Qualsevol dia si vols no serà tard,
fes amor via que es meu desig es gran.
Qualsevol dia si vols ara mateix,
per llit tindrem s'enclova
amb flors besant sa pell.

Si qualche estona prenim descans,
no mitjarà cap paraula
tantes vegades ja s'ho han dit tot
ses nostres dolces mirades
com un prodigi serem llavor
des camp llaurat que ens abraça.
Quan creixi s'herba tindrà es perfum
que té es teu cos estimada.

Qualsevol dia si vols no serà tard,
fes amor via que es meu desig és gran.
Qualsevol dia si vols ara mateix,
per llit tindrem s'enclova
amb flors besant sa pell.

NEGRO ABELARDO

Lletra Jaume Pol • Música Josep Bastons

Negro Abelardo, era fino altanero y gallardo como un bergantín
negro Abelardo, sesteaba, mascaba tabaco y vivía feliz
negro Abelardo, siempre estaba tranquilo y risueño dejándose amar
trabajaba poquito y justito negrito Abelardo no tenia dueño
trabajaba poquito y justito Abelardo negrito Abelardo gentil.

Negro Abelardo, era fino altanero y gallardo como un bergantín
negro Abelardo, sesteaba, mascaba tabaco y vivía feliz
negro Abelardo, siempre estaba tranquilo y risueño dejándose amar
pero un día negrito Abelardo llegó una negrita menuda y bonita
la negrita menuda y bonita al negrito Abelardo le hizo derretir.

Pobre Abelardo trabajar de sol a sol
en la Manigua por un poquito de amor
pobre Abelardo trabajar y trabajar
para que su negrita descanse junto al palmar.

Ya no eres fino negro Abelardo
ya de tu barco, barco de siestas, no eres capitán
negro Abelardo es tu destino
ganar platita como un catalán.

Negro Abelardo, era fino altanero y gallardo como un bergantín
negro Abelardo, sesteaba, mascaba tabaco
era el rey de los ocios más caros
sesteaba mascaba tabaco y vivía feliz.

LA CAÑA DULCE

Popular

Estando yo una mañana,
triste y llorosa, mirando al mar,
me encontré con una mulata
que me mostraba su delantal,
me encontré con una mulata
que me mostraba su delantal.

Yo la miraba, yo la miraba y me sonreía
Y al mismo tiempo y al mismo tiempo yo le decía
Sal mulatita, salte del mar

Que a mi me gusta que a mi me encanta
que a mi me gusta tu delantal
Que a mi me gusta que a mi me encanta
que a mi me gusta tu delantal.

Sus ojos eran azules
como las olas del mar de amor,
y su cinturita curvada
como la caña del pescador,
y su cinturita curvada
como la caña del pescador.

Quiéreme niña, quiéreme niña, quiéreme siempre.
Quiéreme tanto, quiéreme tanto, como te quiero,
y, a cambio de eso, yo te daré:

La caña dulce, la dulce caña, la caña dulce y el buen café.
La caña dulce, la dulce caña, la caña dulce y el buen café.

LA BELLA LOLA

Popular

Cuando en la playa la bella Lola,
su larga cola luciendo va,
los marineros se vuelven locos
y hasta el piloto pierde el compás.

¡Ay! que placer, sentía yo,
cuando en la playa sacó el pañuelo
y me saludó, pero después,
llegó hacia mí,
me dio un abrazo y en aquel lazo
creí morir...

Después de un año de no ver tierra,
porque la guerra me lo impidió,
me fui al puerto donde se hallaba
la que adoraba mi corazón...

¡Ay! que placer, sentía yo,...

La cubanita lloraba triste,
de verse sola y en alta mar,
y el marinero la consolaba:
no llores Lola, no llores más.

¡Ay! que placer, sentía yo...

EL MEU AVI

Lletra i música J.L. Ortega Monasterio

El meu avi va anar a Cuba
a bordo del "Catalán", el millor
barco de guerra
de la flota d'Ultramar.

El timoner i el nostramo i catorze mariners
eren nascuts a Calella, eren nascuts
a Palafrugell...

Quan el "Catalán" sortia a la mar,
els nois de Calella feien un cremat,
mans a la guitarra, solien cantar,
solien cantar: Visca Catalunya!
Visca el "Catalán"!...

Arribaren temps de guerres,
de perfídies i traïcions
en el mar de les Antilles
retronaren els canons.
I el mariners de Calella,
el meu avi enmig de tots,
varen morir a coberta, varen morir
al peu del canó!

Quan el "Catalán" sortia a la mar,
cridava el meu avi:
apa nois que és tard!
però els valents de bordo
no varen tornar, no varen tornar
tingueren la culpa
els americans...

Í-TACA, cultura i acció, al Baix Empordà

El Festival Í-TACA és un projecte, una il·lusió feta realitat. En els temps que vivim, és absolutament necessari que tots treballem per un futur millor, per un nou sistema que, des de la base, aposti per reconduir conductes i formes de funcionar. Així neix Í-TACA, amb l'objectiu de crear un festival cultural que treballi per una programació de qualitat però també tingui en compte tots els aspectes importants que se'n deriven: productes de proximitat en els serveis de bar i restaurant, paper ecològic en la cartellera, repartir beneficis entre associacions i donar veu al seu treball... Només amb una actitud positiva i accions concretes, podrem millorar el futur que se'ns dibuixa.

Inspirant-nos amb el mite grec de la Odissea, l'organització del festival proposa un viatge cap a una nova Í-TACA, on la cultura i la música, en especial, prenen el protagonisme. Una Í-TACA que aposta pel canvi social, una Í-TACA que es mulla en defensa la cultura. La donació d'1€ per entrada a associacions locals de treball social, xerrades gratuïtes i una aposta clara en la col·laboració local són algunes de les accions que es proposen. Í-TACA, com agent cultural que és, posa a la venta pomes de Girona Fruits i Ous ecològics de la granja Gallarets com a única forma d'entrada als concerts. Així, es suma a la reivindicació per la baixada del tipus d'Iva cultural. Que tant mal ha fet al accés popular de la cultura i al sector que la treballa.

El conegut *Castell del Montgrí* va ser la primera etapa d'aquest viatge on, en forma de marxa popular, el festival va apostar per una trobada cultural reivindicativa, a favor de la reducció de l'IVA cultural. A Í-TACA valorem la cultura com un bé de primera necessitat per poder construir una societat rica i democràtica. La marxa realitzada el diumenge 19 de maig, sota el lema "la cultura no és un luxe", va ser tot un èxit. Van venir més de 600 persones! Hi van col·laborar artistes

locals com **Sanjosex**, **Mazoni**, **Jordi Molina**, **Rosa Pou** o **Bloc Quilombo** i l'actor **Carles Xuriguera**, encarregat de llegir el manifest del festival.

Í-TACA ha continuat el viatge, durant tot el mes de Juny, en forma de xerrades culturals amb el membre de Justícia i Pau, Arcadi Oliveres o el catedràtic cultural, Alfons Martinell.

Seguint l'objectiu de difondre la cultura i la música en àmbits més locals, Í-TACA ha programat diferents concerts aprofitant els immillorables espais que ens proporciona el Baix Empordà. És el cas del *Museu Gala Dalí de Púbol* amb la cantant **Rosa Pou**, la *plaça de La Pera* amb la nit del **Jazz Pera All Stars**, producció pròpia del festival que va reunir el bo i millor del jazz català. Una fantàstica actuació d'**Andrea Motis** i el seu descobridor, **Joan Chamorro** amb **The New Catalan Ensemble** a la *plaça de Jaume I de Monells* o el gran concert que ens van oferir ahir **La Locomotora Negra** acompanyats de la gran cantant de blues, **Big Mama** a *Torroella del Montgrí*.

Tot aquest recorregut d'aquesta primera edició ens porta a aquest fantàstic espai, la *platja de Port Bo* on, gràcies a l'aposta i col·laboració de *l'Ajuntament de Palafrugell* i *l'Institut de promoció econòmica (IPEP)* amb la proposta d'Í-TACA, podrem disfrutar de la presentació del disc "*11 de Novembre*" de **Sílvia Pérez Cruz**.

Així doncs, amb vistes al mar i un horitzó millor per tothom, acabarem el viatge d'enguany escoltant la veu d'una coneguda entre els veïns i veïnes de Palafrugell. La **platja de Port Bo**, l'escenari de la *Cantada d'Havaneres*, és l'espai triat pel festival perquè actuï aquesta gran artista que és **Sílvia Pérez Cruz** on, al poble que l'ha vist créixer, ens presentarà el seu primer treball en solitari.

Fundació Ernest Morató

La Fundació Ernest Morató, dedicada a la recopilació de tots aquells documents que tenen a veure amb l'origen de les havaneres o que en documenten la seva història, bé siguin llibres, partitures, enregistraments sonors o de vídeo etc. i també a la seva difusió, celebra enguany la setena edició dels premis –a ritme de 2x4–.

Amb l'entrega d'aquests guardons, és voluntat de la fundació reconèixer la tasca feta a l'entorn de l'havanera en tres àmbits diferents: la comunicació, la composició i l'execució. En aquest sentit, i només per nomenar-ne alguns, han estat guardonats Marina Rosell, Anna Ma. Agustí –Nina–, Xavier Febrés o el Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya Senyor Ferran Mascarell.

Aquests reconeixements s'entreguen l'endemà de la tradicional –Cantada d'Havaneres de Calella de Palafrugell– i aquest 2013 serà la seu de la Fundació Josep Pla qui acollirà l'acte, que gaudirà també d'una petita lectura dramatitzada de textos de Pla al voltant de les havaneres a càrrec de l'actriu local Olga Cercós.